

WEDNESDAY

Převyprávění první série

Wednesday

převyprávění první série

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

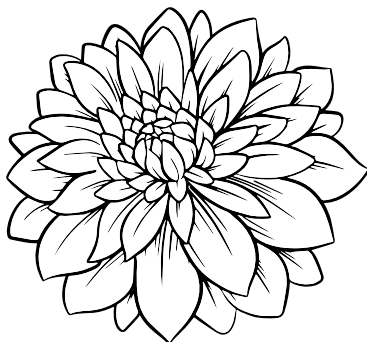
Alfred Gough & Miles Millar
Wednesday převyprávění první série – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

WEDNESDAY

Převyprávění první série

Adapted by Tehlor Kay Mejia

Based on *Wednesday* Season One Episodes

Written by

Alfred Gough & Miles Millar (episodes 101, 102, 108)

Kayla Alpert (episodes 103, 104)

April Blair (episodes 105, 106)

Alfred Gough & Miles Millar and Matt Lambert (episode 107)

Series Created by Alfred Gough & Miles Millar

Based on the Characters Created by Charles Addams

COO
BOO

WEDNESDAY © 2022–2024 MGM Television Entertainment Inc. WEDNESDAY is a trademark of Tee & Charles Addams Foundation. *Wednesday: A Novelization of Season One* © 2024 Metro-Goldwyn-Mayer Studios Inc. All Rights Reserved.

METRO-GOLDWYN-MAYER is a trademark of Metro-Goldwyn-Mayer Lion Corp. © 2024 Metro-Goldwyn-Mayer Studios Inc. All Rights Reserved.

Jacket art by Marcela Bolívar

All rights reserved. Published in the United States by Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC., New York.

ISBN tištěné verze 978-80-7498-769-4

ISBN e-knihy 978-80-7498-774-8 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7498-775-5 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-776-2 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

Z PSACÍHO STOLU WEDNESDAY ADDAMSOVÉ

Zeptejte se jakéhokoli problémového dítěte, jaký má pocit z toho, že ho během pěti let odkládají už do osmé školy v pořadí, a dostane se vám téže odpovědi.

Já nejsem výjimkou, i když si ráda myslím, že moje vyloučení (stejně jako můj vkus na nadávky) bývají poněkud nápaditější než u průměrného rváče. Nedokážu dostatečně zdůraznit, jak málo jsem toužila po tom, aby mě odtáhli do akademie Nikdyvíc (alma mater mých rodičů) toho osudného dne, kdy naše rodinné pohřební auto zabočilo na její příjezdovou cestu. V mých očích byla instituce, která vyprodukovala matčinu povýšenou nadřazenost nebo nechutnou vzájemnou posedlost obou mých rodičů, místem, kterému bylo potřeba se za každou cenu vyhnout.

Ale jak vám řekne každý investigativní génius, je důležité si připustit vlastní chybu. A já se mýlila. Ohledně Nikdyvíc. Vlastně ohledně téměř všeho, co se tam toho roku odehrálo. Na svou obranu můžu říct jen toto: kdo mohl předpokládat, že se v kampusu proslulém tím, že jsou v něm ubytováni vyvrhelové a podivíni všeho druhu, odehraje monstrózní záhada tak tajuplná, tak zvrácená, že dokonce i mě překvapí její rozuzlení?

Pokud bych se mohla vrátit v čase a sdělit té mladší, naivnější verzi sebe samé jednu věc – no, nejspíš bych to neudělala. Čirá neočekávaná hrůza je koneckonců jedním z mála skutečných rozptýlení, která nás v životě čekají, a vím, že by se na mě mé dřívější já zlobilo, pokud bych mu toto překvapení pokazila.

Dovolte mi vás místo toho vzít na začátek příběhu, v němž já, Wednesday Addamsová, najdu svůj cíl a domov na tom posledním místě, kde bych kdy cokoli z toho hledala. Nebojte se, není to vyprávění, co vás zahřeje u srdíčka. Pokud byste o mně na začátek měli vědět jednu jedinou věc, pak to, že pohrdám příběhy, v nichž nedojde alespoň k pěti brutálním vraždám.

O několik měsíců dříve...

Moji rodiče se vášnivě líbají na sedadle naproti mně. Ještě štěstí, že jedeme pohřebním vozem, protože mě nejspíš za pár vteřin trefí. Příčina smrti: čiré znechucení.

Jsem přesvědčena, že rakev hezky dva metry pod zemí by byla lepší cílovou destinací než místo, kam teď mířím. *Akademie Nikdyvíc*. Právě ten kampus, do kterého jsem už jako dítě přísahala nikdy nevstoupit. Cokoli, co způsobí, že se mému otci zamžlí oči, je něco, co musím neprodleně odmítnout – a to včetně mé matky, která se teď vynoří z objektu, aby se nadechla, a obrátí ke mně svůj panovačný pohled.

„Zlatíčko, jak dlouho se k nám budeš chovat tak chladně?“ zeptá se.

Neodvrátím zrak od okénka. „Lurchi,“ pronesu vyrovnaně a oslovím našeho nestvůrného komorníka usazeného za volantem, „připomeň prosím rodičům, že s nimi nemluví.“

Lurch zasténá, jak už to má ve zvyku. Právě teď to slyším mnohem raději než jakékoli pokusy o rozhovor, který se se mnou moji rodiče pokouší zapříst od chvíle, kdy jsme dnes ráno vyjeli z domova. Víím, že otec rozumí varování v jeho tónu, ale nevšímá si ho.

„Ty moje malá zmije, slibuju ti, že se ti Nikdyvíc bude líbit. Že ano, Tish?“ Otec není schopný mít názor, který by s ním matka nesdílela. Je to nepřírozené a jen to zhoršuje nevolnost, kterou pociťuju.

„Samozřejmě,“ přitaká matka. „Je to pro ni ideální škola.“

Ta slova zaskřípou o mé už tak pocuchané nervy. Pohrdám klišé, ale předpokládám, že jisté adolescentní zkušenosti jsou společné pro všechny, a neexistuje nic, čím bych opovrhovala více než tím, když se mi matka snaží říct, kdo vlastně jsem nebo co je pro mě dobré.

„Proč?“ vyštěknu a prolomím tak nechtíc svoje mlčení. „Protože byla dokonalá pro vás?“

Neurolí se dokonce ani k tomu, aby mi odpověděla. Jen se tak pousměje svým typickým způsobem, neverbálně tím naznačuje, že všechno, co si myslí, je objektivně správné. Provokuje mě vědoucím tichem.

A já se nechám nalákat. Takže se teď jen o to víc zlobím na nás obě.

„Nemám zájem jít ve tvých šlépějích,“ pronesu. „Stát se kapitánkou šermířského týmu, královnou Temného plesu,

předsedkyní Spolku seancí.“ Snažím se prodchnout tyto úspěchy takovou přezíravostí, jakou jen zvládnou, ale ona se samozřejmě zatváří jen o to samoliběji.

„Jen jsem tím myslela, že budeš *konečně* mezi vrstevníky, kteří ti porozumějí,“ řekne nonšalantně. „Možná si dokonce najdeš přátele.“

To ani nepoctím odpovědí. Kamarádství dle mých zkušeností vyžaduje podstoupit celou řadu kroků, o které jsem nikdy neprojevila zájem. Psychologové tvrdí, že přátelství v období dospívání vznikají a zanikají zcela na základě toho, jestli je člověk součástí skupiny, nebo nikoli. A já nikdy nebyla součástí... ničeho. Nemám v úmyslu začít tedy skupinou, do které by patřili mí rodiče.

Kromě toho nevěřím, že moje matka kdy mohla mít nějakého přítele či přítelkyni. Měla následovníky. Patolízaly. Snaží se mě přimět vstoupit do jejich řad už od mého narození.

„Nikdyvíc se nepodobá žádné jiné internátní škole,“ pronese otec s pohledem zbožně upřeným přímo na ni, a tím zcela potvrdí má slova. „Je to kouzelné místo. Právě tam jsem potkal tvou matku. A zamilovali jsme se.“

Mysleli byste si, že už jsem na jeho zasněný výraz zvyklá, i na to, jak svírá její dlaň ve svých a vzdychá, jako by auto poháněly jeho osobní emise oxidu uhličitého, a nikoli fosilní palivo, kvůli kterému celá planeta a všichni, kdo na ní žijí, již velmi brzy shoří.

Vím, že snaha přerušit je by byla k ničemu. Dokonce i mé nejpečlivěji nabroušené verbální ostří v tomto úkonu vždy selhalo. Místo toho se zase zadívám z okna a uchýlím se k poslední vzpomínce, která mi přinesla klid.

Skoro cítím to středoškolské levné lino pod svými polobotkami. Vidím napůl zavřenou skříňku, do které je jen tak tak vecpaný můj bratr, přetéká ven, tvář má rudou, je ponížený, v puse nacpané jablko. Dotknu se jeho paže a vtom se to stane. Vize. Záblesk minulosti nebo budoucnosti, který mi násilně přetíží obvody. Ten pocit se těžko vysvětluje... je to jako elektrošoková terapie bez těch uspokojujících následných popálenin.

Podobné vidiny mě trápí několik posledních měsíců. Ale v téhle se mi alespoň ukázalo něco užitečného: identita bratrových trapičů. Pak už nebylo obtížné postarat se o pomstu.

Sehnat pirani mi trvalo pár dnů. Můj kontakt v obchodě s exotickými zvířaty se snažil vymlouvat, dokud jsem se nevytasila s fotografiemi, na nichž je se svou současnou milenkou – to podstatně umírnilo jeho zvědavost ohledně toho, k čemu dravé ryby potřebuju.

Vzpomínka na to, jak stojím na okraji bazénu během tréninku vodního póla, mě donese až do akademie Nikdyvíc. Pobavení v očích pachatelů, které se proměnilo v paniku. Lesklá stříbrná těla ryb plovoucích přechlorovanou vodou. To, jak nějak zkrátka *věděly*, že se mají vrhnout přímo na korunní klenoty.

Nikdy nezapomenu na to, jak jasně rudá krev kontrastovala s modrým odstínem vody, ani na výkřiky plné bolesti, které naplnily stadion. Scénu bych nepřipravila lépe, ani kdybych chtěla – akustika tam byla přímo excelentní.

Bohužel přežili. Mou jedinou útěchou je skutečnost, že jejich rodiče nevznesli obvinění z pokusu o vraždu. Představte si nutnost žít s tím, že kdokoli se podívá na váš trestní rejstřík, zjistí, že jste to nedotáhli do konce.

Kancelář ředitelky Nikdyvíc je přesně tou přehlídkou akademické nadutosti, kterou nenávídím ze všeho nejvíc. V kůži vázané knihy a nábytek z naleštěného mahagonu a bronzu. Místnost, ve které se pitomci cítí inteligentně a chytrým lidem se chce zvracet.

Usadím se na jedno z kožených křesel mezi svými rodiči a ředitelka mezitím pročítá mé dokumenty, ve tváři se jí usadil zmučený výraz. Víím, že vidí i přehled mých známek. Taky nejspíš několik poznámek a varování od mých bývalých učitelů a výchovných poradců. Není na tom nic nenormálního – tedy pokud je člověk zvyklý na trochu pokoutně prosazované občanské spravedlnosti.

„Wednesday je tak jedinečné jméno,“ pronese nakonec a upne se na jediný potenciálně neurázlivý detail v celé složce. „Předpokládám, že jde o den, kdy jste se narodila?“

„Narodila jsem se v pátek třináctého,“ opravím ji a zachovám neutrální výraz, abych jí ukázala, že to znamená přesně to, čeho se obává.

„Její jméno,“ vloží se do toho moje matka v pokusu zachovat klid zbraní, „jsme odvodili z mého oblíbeného říkadla. *Středecní dítě je plné strastí.*“

A to bylo poprvé a naposledy, kdy mi skutečně porozuměla, pomyslím si.

„Vždycky jsi měla na svět jedinečný pohled, Morticio,“ pronese ředitelka. „Říkala vám matka, že jsme byly spolu-
bydlící, když jsme chodily na Nikdyvíc?“

Najednou je Larissa Weemsová víc než jen sotva rozlišitelnou mluvící hlavou. Snažím se představit si ji v mládí – byla i tehdy tak škrobená a upjatá? To by mě zajímalo. Jistě nebyla oblíbená, když tady teď pracuje. Dospívající, kteří jsou v partě a středem pozornosti, se skoro nikdy nevrací na místo činu.

Vydedukuju, že se snaží si něco vynahradiť. A nezdá se, že by patřila mezi matčiny patolízaly, což znamená, že tehdy byla alespoň částečně imunní k proslulému kouzlu Morticii Addamsové. A to bylo v dospívání nejkonzentrovanejší. Možná se nakonec od té ženy můžu přece jen něco naučit. Ne že bych jí dopřála to zadostiučinění a vyslovila něco takového nahlas.

„Působivé,“ pronesu co možná nejneutrálněji.

„Co tím myslíte?“ zeptá se zdvořile.

„Že se vám podařilo dokončit vzdělání a zachovat si přítel-
nost.“

Představuju si to, nebo se na mě taky podívá ještě jednou? Pokud ano, naštěstí má dost rozumu na to, aby s tím přestala, než si toho moje matka všimne.

„Máte za sebou *zajímavou* historii školní docházky,“ vrátí se raději ke složce. „Osm škol za pět let a v každé váš pobyt skončil... jistým incidentem.“

„Pevně věřím v občanskou spravedlnost.“

Ona však pokračuje dál po svém a mých slov si nevšímá. „Nikdyvíc obvykle nepřijímá studenty během pololetí, ale vy jste očividně chytré děvče a vaše rodina má na této škole dlouholetou historii. Školní rada chápe, že studenti, kterým se tady daří nejlépe, mají obvykle v jiných vzdělávacích institucích jisté... potíže. Udělali jsme tedy výjimku a doufáme, že se totéž prokáže i ve vašem případě.“

„Ještě nepostavili takovou školu, kde bych potíže neměla,“ opáčím. „Ani takovou, kde by mě udrželi. Určitě to tu nebude jinak.“

„Dcera se snaží říct,“ přeruší mě otec a vyše mým směrem nabroušený pohled, „že si této příležitosti velmi cení.“

„Ano,“ souhlasí matka. „A dokáže to tím, že bude příkladnou studentkou. Stejně tak bude pravidelně navštěvovat terapeutická sezení, která jí nařídil soud.“

„A to mě přivádí k další záležitosti,“ pronese ředitelka Weemsová rozjařeně. „Mnoho z našich studentů vyžaduje nějakou formu psychologické podpory. Škola spolupracuje s vynikající terapeutkou v Jerichu. Wednesday k ní může docházet dvakrát týdně.“

Při představě *terapie* se mi sevře žaludek. Během sedmera z mých vyloučení jsem se této nezbytnosti vyhnula, ale tentokrát byly na stole jen dvě možnosti: terapie, nebo vězení

pro mladistvé. Škoda, že nechali rozhodnout moje rodiče. Pruhy jsem měla vždycky ráda.

„Uvidíme, jestli ta vaše terapeutka přežije první sezení.“

Ředitelku Weemsovou to nijak nevyvede z míry. Vidím, že bude potřeba víc než jen několik hlášek, abych ji rozhodila. Budu muset vynaložit větší úsilí – ale já mám výzvy ráda. Mentálně si poznamenám, abych zjistila, z čeho má největší strach, a využila toho, než odsud uprchnu. Pokud tedy bude čas.

Ředitelka vstane. Je vysoká. Mnohem vyšší, než jsem čekala. Ona i má matka vypadají jako obři a já prokleju otcovy geny zodpovědné za mou nepatrnou výšku.

„Přiřadila jsem vás na kolej, kterou jsme kdysi sdílely i já s vaší matkou,“ řekne nuceně nadšeným tónem – a díky těm třiceti centimetrům výškové nadřazenosti to zní ještě blahosklonněji. „Na Oféliinu.“

Matka potěšeně zalapá po dechu a spráskne ruce. Z principu pohrdám Oféliinou kolejí ještě dřív, než tam vůbec vstoupím, ale ani to, že do ní vkročím, můj odsudek nijak neumenší.

„Ofélie je ta, co se zabila po tom, co ji vlastní rodina dohnala k šílenství, že?“ zeptám se matky, když se zastavíme nejspíše před mým novým domovem.

Ředitelka Weemsová se do toho vloží dřív, než matka stihne odpovědět – ne že by se tím snad obtěžovala. „Výborně!“ vykřikne s úsměvem plným zubů. „Pojďme se seznámit s vaší novou spolubydlící!“

Spolubydlící.

Stačí jen to slovo a krev mi ztuhne v žilách. Nikdo se o spolubydlící nezmínil. Představovala jsem si samu sebe v perfekcionistačké, pochmurné místnosti s klenutými okny,

jak mi nad hlavou krouží havrani. Jak hraju na cello. Jak píšu svůj další velký román. Plánuju nevyhnutelný útek.

Nepředstavovala jsem si nic z toho před publikem.

„A jsme tady!“ Ředitelka dvakrát klepne a pak otevře dveře.

Když do místnosti vstoupím, jako první mě napadne, že bych raději našla mrtvolu v kaluži krve. Prostor zamořený stonožkami. Oblak jedovatého plynu, který člověku způsobí zdrcující bolest, než se nakonec zmocní jeho nervové soustavy a zapříčiní celkové selhání organismu.

Cokoli kromě tohoto výbuchu *světla* a *barev*, který zaútočí na moje oči v okamžiku, kdy vkročím do svého nového domova.

Moje údajná spolubydlící vybarvila naše kulaté okno sahající od podlahy až ke stropu doslova duhově, do pokoje jím tak proniká zbarvené světlo pochmurného dne. Místnost jako by vypadla z toho druhu časopisů, které ženám způsobují depresi z vlastního těla, aby jim prodaly růžové holicí strojky, přeslazeně vonící mýdlo a antiperspirant. Její postel zmizela pod hromadou plyšových zvířat.

„Propána,“ zamumlá otec za mnou. „Je to tu tak... *barvitě*.“

Chystám se už po xté vyjmenovat všechny ohledy, v nichž mě zradili tím, že mě sem poslali, když do mě vrazí humanoidní postava, všude se rozletí blond lokny a v úsměvu ukáže všechny zuby – a ne tím predátorským způsobem, u kterého nejraději zkoumám řezáky.

„Čauky, spolubydlo!“ pronese a těmi dvěma slovy zpečetí skutečnost, že nikdy, nikdy nebudeme kamarádky. Jako bych snad potřebovala další důkaz, vykročí kupředu a pokusí se mě obejmout. Cizího člověka. Udělám krok vzad dřív, než si to stačím zakázat.

„Wednesday,“ pronese Weemsová, „tohle je Enid Sinclairová.“

„A ty se rozhodně neobjímáš,“ řekne Enid. „Beru na vědomí!“

„Prosím, omluv Wednesday,“ osloví ji matka s úšklebkem, který prozrazuje, že Enid a její duhu lituje stejně jako já. „Je alergická na barvy.“

Právě teď svádím hrozivou vnitřní bitvu, jejíž oba možné výsledky mi příliš připomínají porážku. Buď se přinutím mít Enid Sinclairovou ráda, nebo budu mít stejný názor jako moje matka.

„No páni, alergická na barvy,“ zadívá se na mě Enid se skutečnou starostí v očích. „Jak se to projevuje?“

Pohled jí opětuju bez jediného mrknutí. „Dostanu příšernou vyrážku a pak se mi maso začne odlupovat z kostí.“

„Inu dobrá!“ vloží se do toho s diplomatickým úsměvem Weemsová. „Naštěstí jsme vám objednali zvláštní bezbarvou uniformu. Enid, vezměte Wednesday k tajemnici, ať si ji u ní vyzvedne spolu s rozvrhem. Potom ji tu můžete provést. Já zatím s jejími rodiči vyplním potřebné dokumenty.“

Rozvrh vyslovuje podivným způsobem a z toho, jak mluví o vyplňování dokumentů s mou matkou, je jasné, že se jedná o nejlepší okamžik z celého jejího dne. Jsem obklopena dospělými a pochybuju o tom, že by mě odsud dostalo cokoli menšího než rituální obětina. Na místě, jako je akademie Nikdyvíc, by i něco takového možná bylo příliš všední.

„Tak mě veď,“ pobídnu Enid poté, co se otočím a zamračím na svoje rodiče.

Enid mi s radostí vyhoví. Trvá na tom, že mě tu provede i s komentářem, ačkoli se ji snažím ze všech sil přesvědčit,

že to není nutné. Nepotřebuju vědět, že byla škola založena už v roce 1791. Mám v plánu z jejich poeovskou estetikou až příliš okatě prosáklých chodeb utéct maximálně za právě tolik minut.

„Proč odsud chceš odejít?“ zeptá se Enid, když ji o tom zpravím. „Je to tu boží! Mnohem lepší než normální škola.“

„Tohle byl nápad mých rodičů,“ vysvětlím a všimnu si matčiny fotografie spolu s celým šermířským týmem na stěně ve vstupní hale. Na sobě má uniformu. Vlasy má rozpuštěné, na sytě rudých rtech koketní úsměv. „Hledali nějakou výmluvu, aby mě sem mohli poslat. Je to součást jejich zcela zjevného plánu.“

„Jakýho?“ zeptá se Enid.

„Chtějí ze mě udělat verzi sama sebe,“ objasním jí s povzdechem. Je to nejhorší osud, jaký si dokážu představit. Možná kromě nutnosti žít v tom duhovém pokoji po zbytek života.

„Když už si tady vyléváme srdíčka, možná bys mi mohla něco objasnit.“

„O tom pochybuju.“

Nevzrušeně pokračuje. „Říká se, že jsi ve škole zabila jednoho kluka a dostala ses sem jen díky tomu, že tví rodiče zatahali za nitky, i když jsi, no, víš, nebezpečná pro sebe i ostatní.“

„Tak to je úplně špatně,“ odpovím znuděně.

Enid se viditelně ulevilo.

„Byli to dva kluci. Ale kdo to počítá, že?“

Minutku váhá mezi hrůzou a pobavením. Nakonec se uchechtne – ten slabý zvuk mi prozradí, že se ještě nerozhodla, na jakou stranu se přikloní.

Naštěstí pro ni jsme se dostaly do centra společenského života na akademii. Pohled na takové množství hormony napěchovaných pytlíků lidského masa otupí můj ostrovtip na dost dlouho, aby stihla zaútočit.

„Rozložení kampusu si klidně můžeš najít na mapě, takže mi dovol ti odprezentovat to, na čem skutečně záleží. Kdo je kdo na nikdyvícké společenské scéně.“

Ta představa ji, zdá se, doopravdy nadchla, a ačkoli mě ten dav kolem dost zahlcuje, nemůžu jí dopřát to potěšení, že má komu ty informace předávat.

„Nemám zájem účastnit se kmenových pubertálních klišeů,“ dostanu ze sebe.

„Super!“ odpoví Enid a já mám za to, že slyším skutečný a nefalšovaný sarkasmus. „Můžeš tím nezájmem naplnit svůj očividně bezedný zásobník pohrdání.“

Trefa, pomyslí si a mávnu na ni, aby pokračovala. Bude lepší, když si to odbudeme co nejrychleji.

„Čtyři hlavní nikdyvícké partičky jsou Tesáky, Chlupáči, Šutry a Šupiny.“

Můj analytický mozek toužící po nějakých vzorcích je zmapuje ještě mnohem dřív, než může Enid začít gestikulovat, navzdory těm puntičkářským přezdívkám. Tesáky neboli upíři sedí u stolu stranou od přímého slunečního světla a otráveně civí do mobilů. Zajímalo by mě, jestli nesmrtelný život na střední škole stačí k tomu, aby jednoho dohnal k šílenství, a zapřísáhnou se, že to zjistím, jakmile budu mít příležitost.

„Některý z nich tu jsou doslova desítky let,“ oznámí mi Enid a zamává na skupinku lidí, kteří jsou podle všeho stejně jako ona posedlí neonovými barvami. „Tohle jsou Chlupáči,

tedy vlkodlaci. To je samozřejmě moje parta.“ Zavyje na ně a máchne svým směrem zatažitelnými drápy.

„Úplňky jsou tu určitě pořádná jízda.“

„Už jsem ti pořídila protihluková sluchátka,“ zakření se. „Doufám, že máš ráda růžovou.“

„To radši vynechám. Předpokládám, že Šupiny je přezdívkou pro sirény?“

„Jo.“ Enid ukáže na skupinu nadpozemsky nádherných osob shromážděných kolem kašny. „Ta holka uprostřed, Bianca Barclayová, je něco jako královna Nikdyvíc. Nikdo si s ní nezahrává. Ale poslední dobou jí padá korunka.“ Enid se ke mně nakloní a ztiší hlas. „Říká se, že je zranitelná po tom, co se ona a Xavier Thorpe záhadně rozešli na začátku poleletí.“

„Enid!“ ozve se zpoza nás hlas. Když se otočím, spatřím blížícího se vysokého kluka v příliš velké čepici. Zdá se, že se jí snaží zakrýt něco neforemného na hlavě.

Ne že bych se tak úplně schovávala za Enid, ale jsem před jeho zrakem skrytá jejím tělem a neudělám nic pro to, abych to napravila. Ještě abych odmítala dar neviditelnosti, když se mi sám od sebe nabídne.

„Ajaxi,“ pronese Enid takovým tím koketním způsobem, který lidi někdy používají. Protáhne jeho jméno. Snažím se si ho dobře prohlédnout, aniž bych se úplně ukázala, hledám odpověď na to, proč jí připadá hoden změny tónu hlasu.

Na první pohled nezjistím nic. Vypadá ve všech ohledech průměrně. A když do toho započítám Enidinu nadprůměrnou přitažlivost – počítá se podle symetrie jejího obličeje, hladkosti a odstínu její pleti, poměru viditelné kůže a oblečení a umu nanášet kosmetické přípravky –, nezdají se mi jako pravděpodobná dvojice.

„Neuvěříš, co jsem slyšel o tvójí nový spolubydlící!“ hasí Ajax a netuší o mé přítomnosti. „Jí lidský maso. Zdlábla toho kluka, co ho zabila. Radši si dávej bacha.“

Tiše povzdechnu, jsem si vědoma toho, že mě teď čest nutí opustit můj příhodný status pozorovatelky.

„Právě naopak,“ uvedu, když Enid udělá krok stranou a odhalí mou přítomnost. „Nejprve těla svých obětí rozkrájím na tenké plátky a pak jimi krmím svůj domácí zvířec.“ Dívám se na toho podprůměrného kluka tak dlouho, dokud nesklopí oči. Vítězství.

„Ajaxi, tohle je moje nová spolubydlící Wednesday.“ Zdá se, že Enid potlačuje hihňání.

„Tyjo,“ vypadne z něj, „máš na sobě černou a bílou.“

Ze svého mentálního seznamu potenciálních důvodů, proč se Enid zamlouvá, vyškrtnu nadprůměrnou inteligenci – takže mi zbyde přesně nula možností.

„Nevšímej si ho,“ pronese moje spolubydlící a s mávnutím ruky se odvrátí. „Je rozkošnej, ale taky trouba. Gorgony jsou až moc často na kámen,“ naznačí potahování z cigarety.

Tu hříčku oceňuju. Enid vypadá potěšeně.

„Ty drby se uklidní, jakmile si tě všichni najdeme na sockách,“ pokračuje. „Online toho o tobě moc není, takže si lidi rádi vymýšlejí. Prosím tě, že máš alespoň instagram?“

„Sociální síť podle mého jen vysávají duše výměnou za bezcenné ujišťování o vlastní hodnotě,“ odpovím.

Enid přikývne, protože neví, co na to říct. V tichosti se o samotě vrátím zpátky do našeho pokoje.

Rodiče s Pugsleym odjíždějí před večerí, což považuju za jediné pozitivum tohoto jinak marného dne. Stojím s nimi

na kruhové příjezdové cestě a nijak se nesnažím zakrýt svoje netrpělivé očekávání okamžiku, kdy konečně zmizí.

„Co kdybyste, chlapci, počkali v autě?“ požádá matka zbytek rodiny poté, co jsem se s nimi rozloučila. „Potřebujeme s Wednesday chvíličku.“

Snad jen abych urychlila její odjezd, spolknu poznámku, že její kázání ještě nikdy skutečně netrvalo jen *chvíličku*.

Když ostatní zmizí, obrátí svůj ani trochu nostalgický pohled ke mně. „Chci, abys věděla, že jsem řekla všem členům rodiny, aby mě informovali, pokud svou temnotou oblažíš jejich domov. Nemáš kam jít. Snaž se proto tady z toho vytěžit co nejvíc.“

V duchu si odfrknu. Jako bych snad zamířila za kterýmkoli členem rodiny. „Jako obvykle mě podceňuješ, matko.“

Nevšímá si mě a místo toho sáhne do malé kabelky, kterou jí obvykle nosí otec. „Něco pro tebe mám.“

Podá mi náhrdelník vykládaný černými kameny. Uprostřed na něm visí stříbrné W – nebo M, záleží, na kterou stranu se šperk obrátí. Je to odporné.

„Je z obsidiánu,“ sdělí mi, „aztéctí kněží s jeho pomocí vyvolávali vidění. Je to symbol našeho spojení.“

Když pronese slovo *vidění*, cítím, jak sebou vnitřně škubnu. Odmítám tu emoci označit za strach, ale jsem ještě odhodlanější nedat jí najevo. Ať je to cokoli.

„Nejsem ty, matko,“ odseknu. „Nikdy se nezamiluju, nebudu žena v domácnosti, nebudu mít rodinu.“

Popotáhne, jako by snad bylo možné jí ublížit. „Dívky ve tvém věku prý říkají ošklivé věci a já bych si to neměla brát k srdci.“

„Naštěstí žádné nemáš.“

Matka se usměje. „Konečně milé slovo, děkuju, zlato.“

Pak mi podá neforemnou křišťálovou kouli skrytou v sáčku a slíbí mi, že mi na konci týdne zavolá (navzdory mým protestům). A pak už jsou pryč. Stojím tam ve větru, tělem mi proudí úleva. Nikdyvíc není místo pro mě, to vím moc dobře. Ale když se kolem mě nebudou motat oni, aspoň nebudu mít pocit, že se musím poskládat do té omezené škatulky, na které trvají.

Nedospělé dítě. Budoucí vědma. Vzдорovitá dcera. *Addamsová*. Mám v plánu velmi brzy překročit všechny tyto nálepky.

V tu chvíli jsem, ztracená v představách útěku, vůbec netušila, že se přede mnou už odvíjí cesta vedoucí k záhadě. Takové, v níž musím sehrát svou roli. Ještě dlouho nebudu znát detaily. Neuvidím fotky končetin toho turisty roztroušených toho dne, kdy jsem přijela, v korunách stromů ani se nedozvím příčinu jeho úmrtí.

Nezjistím, že šerif Jericha pevně věří, že je tato vražda – jedna z celé řady – spojena s akademií Nikdyvíc, nebudu znát důvod jeho předsudků.

Ráno novinami proběhne pečlivě příkrášlený příběh o útoku medvěda. Z hrůzostrašných popisů načerpám inspiraci pro jednu ze scén ve svém románu. Ale pravda bude, jak už to tak často bývá, mnohem podivnější než fikce.

Když později toho večera na dveře našeho pokoje zaklepe slečna Thornhillová, naše „kolejní matka“, už se s Enid hádáme.

Moje spolubydlící se zlobí, že jsem sundala její duhové zdobení ze svojí poloviny okna. Já jsem zase podrážděná, protože narušuje můj čas vyhrazený k psaní. Enid má vytažené drápy a já přemýšlím, které z mých dekorativních středověkých mučidel bude v případě skutečného souboje nejúčinnější.

„Děvčata?“ zavolá slečna Thornhillová od otevírajících se dveří a přejede pohledem duel před sebou. „Jdu nevhod?“

Enid se zamračí a zatáhne drápy.

„Jsem slečna Thornhillová. Omlouvám se, že jsem tu nebyla, když jste přijela. Musela jsem na pozemcích řešit jistou situaci s... listovím.“ Ukáže na svoje jasně rudé vysoké boty pokryté bahnem.

„Poutavé,“ pronesu suše.

„Enid vás jistě na akademii Nikdyvíc řádně přivítala!“

„Dusí mě svou pohostinností,“ odpovím a nespouštím oči ze své zarudlé spolubydlící. „Snad jí tu laskavost oplátím. Ve spánku.“

Slečna se uchechtne, jako bych snad žertovala. Udělá krok kupředu, v náruči svírá květináč s rostlinou. Musím připustit, že vypadá báječně. Tmavozelené listy a velký květ v dokonalém odstínu čerstvě prolité krve. „Tady je malý dárek na přivítanou z mé zimní zahrady. Snažím se každé ze svých dívek přiřadit správnou květinu.“

„Černá jiřina. Dahlia,“ pronesu překvapeně. Skoro ohromeně.

„Vy ji znáte?“ zeptá se a po tváři se jí rozlije úsměv s až trapnou dávkou nadšení.

„Jistě. Jmenuje se jako má oblíbená nevyřešená vražda. Děkuji.“

Myslela jsem to jako kompliment, ale ona zaváhá, položí květináč na stůl vedle mého psacího stroje a pak zamíří ke dveřím. „Než odejdu, chci projít pár kolejních pravidel. Zhasíná se v deset, žádná hlasitá hudba a žádní kluci. Nikdy.“

Bojuju s nutkáním se té myšlence vysmát.

„Jericho je dvacet pět minut pešky od kampusu. O víkendech tam jezdí kyvadlová doprava, pokud byste si chtěla něco pěkného koupit nebo prostě jen vyrazit do města...“

vlastně nevím, co dneska cool děcka dělají,“ zasměje se slečna Thornhillová. Já ne. „Místní jsou z Nikdyvic trochu nervózní, což znamená, že si necháte drápy pro sebe, a stejně tak žádné dušení ve spánku nebo jiné stereotypně vyvrhelské chování, když tam budete. Je to jasné?“

Vrátím se ke svému psacímu stolu. Enid znovu vytasí drápy a začne si je ostřit fialovým pilníčkem.

„Skvělý rozhovor,“ řekne Thornhillová – očividně je skutečně dokonalým vzorem autority.

Když dorazím do šermířského sálu na první hodinu, jsem donucena připustit, že vybavení tady mají adekvátní. A co víc, několik z mých dočasných spolužáků nevypadá se zbraní v ruce tak úplně beznadějně.

Stejná sada dovedností, díky které se člověk stane dobrým amatérským vyšetřovatelem, z něj dělá také schopného šermíře. Musí mít lehké nohy, všímat si detailů a umět rychle odhalit slabiny svých protivníků. Kdyby mě ten sport neudržoval v kondici potřebné pro moje skutečné cíle, už kvůli matce bych se s ním neobtěžovala.

Všichni jsou samozřejmě v bílé, takže můj celočerný outfit vyčnívá. Lidé kolem se zastavují a zvědavě se na mě dívají. Kéž bych si spustila masku přes obličej. Místo toho udělám masku ze své tváře, odmítnu dopustit, aby si všimli, že se tady cítím jako doma. Že se mi líbí mít po ruce čepel.

Souboje pokračují, jako by si ostatní studenti nevšimli mého příchodu. Okamžitě rozpoznám Biancu Barclayovou –

její zářivá tmavohnědá pleť přímo svítí i skrze síťoví její masky. Její protivník je někdo, koho neznám. Drobný kluk. Vsadila bych se, že je mu tak patnáct.

Je na tom přílišně. Dělá divoké, zoufalé výpady. Jeho paže sebou až příliš máchají. Zdrženlivé pohyby jsou poznávacím znamením každého dobrého šermíře a tenhle kluk je horší než batole.

Na druhou stranu Bianca...

Kluk se zřítí na zem. „Trenérko, podrazila mi nohy!“ zavolá, stáhne si masku a odhalí jasně růžovou, upocenou tvář.

Rozhodně nejsem žádná citlivka, ale v tu chvíli mi trochu připomene mého bratra Pugsleyho, napůl nacpaného do skříňky, zatímco se snaží nebrečet.

„Byl to čistý útok, Rowane,“ rozhodne trenérka.

„Možná kdybys míň fňukal a víc trénoval, nebyl bys tak mizernej,“ prohodí Bianca. Dost nahlas na to, aby to všichni slyšeli. „Chce mě vyzvat ještě někdo?“

Řekne to, jako by si byla jistá, že nikdo nebude tak hloupý, aby na to přistoupil. A pokud ano, bude ho to mrzet. Nijak netoužím narušovat (nebo se vůbec stát součástí) společenskou hierarchii, ale mám problém s lidmi, kteří si troufají na slabší, a nepřinesla jsem si sem fleret, jenom abych vypadala hrozivě. Můžu se alespoň trochu protáhnout.

„Já,“ přihlásím se a udělám krok kupředu. Někdo doopravdy zalapá po dechu.

„Ale,“ pronese Bianca, krouží kolem mě a hledá mé slabiny. „Ty musíš být ta nová psychopatka, kterou sem vpustili.“

„A ty musíš být ta samozvaná včelí královna,“ podotknu a pohybuju se stejně jako ona. „Jeden zajímavý fakt o včelách: vytrhni jim žihadlo a zemřou.“

Další zalapání po dechu. Tentokrát hromadné. Biančin výraz mi prozradí, že ji moje odpověď překvapila – což mi zase sdělí, že většinou se před ní lidi prostě skloní a nechají po sobě šlapat. To je jedna z jejích slabin, vidím to už teď. Je rozmazlená nedostatkem skutečných protivníků.

Tou další je to, jak moc si je vědoma svého publika. Teď se k němu obrátí.

„Rowan nepotřebuje, abys ho bránila,“ řekne mi, ale mluví přitom k nim. „Není bezmocný. Jen líný.“

Tasím zbraň. Švihnutí, které se přitom ozve, je velmi uspokojivé. „Jdeme na to, nebo ne?“

„Do střehu.“ Bianca však pořád věnuje příliš pozornosti tomu, co si všichni myslí. Zůstane tak doširoka odkrytá.

Svoji matce to nikdy neřeknu, ale jsou chvíle, kdy tento sport miluju. Pro lidi jako já není zas tak snadné uniknout vlastní hlavě. Ale při šermu dokážu svoji mentální energii proměnit ve fyzickou sílu. Žádné vzdávání. Jde jen o taktiku. O kontrolu. Je to jako tanec se smrtícím ostřím.

Stejně jsem vždycky měla radši protivníka než partnera.

Po pár vteřinách se mi poprvé podaří dostat skrze Biančinu obranu, zatímco zvažuje, z jakého úhlu zaútočit. Okamžitě se vytočí k nepříteli.

„Bod pro Wednesday,“ ohlásí trenérka a zní až urážlivě překvapeně.

Věděla jsem, že je Bianca dobrá, už ve chvíli, kdy jsem ji viděla bojovat s Rowanem. Tohle je okamžik, kdy pochopím, že je i nebezpečná. Celé její tělo jako by se zaměřilo jen a jen na mě, jako by to poprvé začala brát vážně. Dojde mi, že svou slabinu zná. Jen není zvyklá na to, aby jí někdo využíval.

Když se dá do útoku, jen tak tak s ní stihnu srovnat krok. Plynoucí pocit z toho, jak se má mysl a tělo propojují, je ten tam. Jsem o půl kroku pozadu.

Bianca se mě dotkne fleretem. Sotva slyším trenérku, která hlásí, že je skóre vyrovnáno. Tohle je problém. Bianca je očividně lepší atletka než já, ale možná ji stále dokážu porazit díky silnější psychice.

„Na poslední souboj bych ráda uplatnila vojenskou výzvu,“ ozvu se zpoza masky. „Bez masek. Bez aretů.“

Třetí kolo lapání po dechu. Tentokrát se připojí i trenérka.

„První krev určí vítěze.“

Sundám si masku. Když bude mít Bianca svou královskou tvář odhalenou, myslím, že si bude zkrátka příliš vědomá pohledů všech ostatních. Anonymita šermířského oděvu zmizí. Třeba udělá chybu.

„Je to na tobě, Bianco,“ pobídne ji trenérka. Slyším v jejím hlase nadšení, touží po rozptýlení od obvyklého bzukotu soutěživých teenagerů.

Bianca si sundá masku a zahájí souboj sebevědomým výpadem. Už z prvních kroků je mi jasné, že můj trik nezafungoval. Je ještě zuřivější než dosud. Rychlejší. Siréna se pohybuje jako voda, ze které čerpá svou sílu. Je všude a nikde.

Vím, že ji neporazím, aniž bych zariskovala – a tak to udělám. Odkryju se. Doufám.

Ale ona všechno vykryje, z mého manévru profesionálně vytěží maximum. Ucítím bodnutí na čele, a to znamená, že je konec.

„Dám ti radu,“ řekne Bianca tónem školní mrchy, jak si libuje v mém ponížení. „Zůstaň tam, kam patříš – co nejdál ode mě.“

Zírám na ni. Nepochybuju o tom, že je Bianca úctyhodnou soupeřkou. Musím teď přemýšlet, jestli jsem královnu Nikdyvíc nepodcenila ve více ohledech než jen jejím šermířským umu.

Na ošetřovně je prázdná, je tu jen Rowan a já. Trenérka trvala na tom, že se musíme nechat prohlédnout, ačkoli jsem se snažila vysvětlit, že jsem přestála spoustu mnohem hrozivějších zranění bez falešné mateřské péče a náplasti.

„Ty jsi Wednesday, vid’?“ zeptá se Rowan, když ošetřovatelka odspěchá a já zůstanu sedět s trapně obrovským syntetickým obvazem přes celé čelo. Demonstruju tak svou porážku na všechny strany, stačí, aby se mi kdokoli podíval do tváře. Hanebné mučení. Přísahám, že si to budu pamatovat pro příště, až budu chtít ponižit svého nepřítele.

„A ty Rowan?“ odpovím a kluk přikývne. Ta rozklepaná brada. Slaboučká postava, jak kdyby měl kosti ptáčete. Je naprosto, téměř obscénně bezmocný.

„Vím, jak se cítíš.“

„Zaručuju ti, že nevíš.“

„Máma mi slíbila, že konečně někam zapadnu,“ pokračuje a rozhazuje kolem sebe informace o svých slabínách plnými hrstmi, jako by to byly konfety. Pro jeho dobro doufejme, že se spolu nikdy nepustíme do křížku. „Nikdy mě nenapadlo, že i ve škole plné vyvrhelů je možné být vyvrhelem. Ale zdá se, že se o tohle místo teďka utkáme spolu.“

Neobtěžuju se s odpovědí. Lidi jako Rowan vždycky předpokládají, že jsem byla donucena stát mimo všechny „party“. Nikdo z těch, kteří jsou samotáři nedobrovolně, nedokáže pochopit ty, kteří si to zvolili. Nedá se to vysvětlit, a tak se o to ani nepokouším.

„Mrzí mě to...“ Ukáže si na místo na čele, kde mám na tom svém právě teď neonovou ceduli hlásající „tady byla Bianca Barclayová“.

„Žádný dobrý skutek nezůstane nepotrestán,“ odpovím a vyjdu z místnosti, než se znovu pokusí vyjádřit mi soucit.

Venku začíná pršet. Většinou se o názor veřejnosti na mě nijak nestarám, ale tentokrát se vydám na pokoj méně frekventovanou cestou. Nechci, aby se lidi dozvěděli, že mě Bianca porazila, než vymyslím, jak srovnat skóre.

Zvažuju své možnosti – rozhoduju se mezi tím, že její pokoj zamořím hmyzem, nebo jí pošlu koňskou hlavu. Najednou se však kdesi nade mnou ozve škrábání kamene o kámen a upoutá mou pozornost. Chrlič – pokud jde o výzdobu, je to přece jen trochu moc – ale v současnou chvíli mi větší starosti dělá to, že se podle všeho posunuje k okraji svého bidýlka.

A taky to, že stojím přímo pod ním.

Není času nazbyt, a ačkoli je schopnost rychle se rozhodnout obvykle mou předností, najednou zjišťuju, že mi nedávná porážka přece jen zamotala hlavu. Zakusím, jaké to je, pochybovat o sobě. A to stačí k tomu, abych zhasla jako svíčka. Poslední, co si vědomě pomyslím, je, že rána přišla ze špatného směru. A pak všechno potemní.

Potom už se probouzím na ošetřovně a hlavou mi projíždí příšerná bolest. Naučila jsem se extrémě zkrátka nějak vydržet. Dokážu si s tím poradit. Ale přesto se neubráním jedné myšlenky: jak je možné, že jsem vůbec přežila?

„Vítej zpátky,“ ozve se mírně chraplavý hlas po mé levici.

Rychle si sednu, s vědomím toho, že jsem kvůli své horizontální pozici v nevýhodě.

„Ošetřovatelka tvrdí, že nemáš otřes mozku,“ pokračuje hlas. „Ale asi budeš mít ošklivou bouli, co?“

Vedle mě je kluk. Vysoký, hubený, dozadu stažené dlouhé vlasy. Má křehkou postavu a soucitné oči, které vypadají trochu ztrápeně – ale možná to jen hraje.

„Naposled si pamatuju, jak jsem šla ven a cítila směs vzteku, lítosti a znechucení sama sebou,“ řeknu spíš sama pro sebe než ke svému společníkovi, kterého jsem si už zařadila. Nepředstavuje hrozbu ani spojence. „Myslím, že přesně takovou směs emocí jsem ještě nikdy necítila.“

„Jo, prohra s Biancou takový dopad na lidi mívá, alespoň myslím.“

Odmítám přijmout, že moje porážka v šermu se už po škole stala všeobecně známou, ale vrací se mi zbytek vzpomínek na ten incident... a najednou jsem zvědavá. Obrátím se, abych se tomu klukovi podívala do očí, doufám, že ho znepokojím dost na to, aby mi pověděl pravdu.

„Když jsem vzhlédla a viděla toho padajícího chrliče, napadlo mě: *Aspoň to bude originální smrt*. Ale síla nárazu přišla ze špatného směru, což znamená, že jsi mě odhodil z cesty. Proč?“

Zdá se, že ho ta otázka pobavila. Jako by snad lidé konali nesobecké skutky po více než průměrně dvě procenta svého času. „Můžeme tomu říkat třeba instinkt.“

„Nechtěla jsem zachránit,“ pronesu podrážděně, protože mě rozčiluje jeho nonšalance a taky bušení bolesti v mých spáncích.

„Takže jsem měl prostě nechat tu sochu, aby ti rozdrtila všechny kosti v těle?“

„Měla jsem to pod kontrolou.“ Přiznávám, že to je lež. Vlastně si dost jasně vzpomínám, jak jsem zcela nezvládla adekvátně a včas zareagovat, což jen přispělo k mému pocitu sebenenávisi. „Jsem poměrně zvyklá na to, že se zachraňuju sama.“

Ten kluk má odvalu si odfrknout. „Těší mě, že ses nezměnila,“ pronese znepokojujícím tónem. „Pokud ti to pomůže, řekněme, že jsem ti prostě jen oplatil laskavost.“

Při těch slovech jsem nucena si ho znovu pořádně prohlédnout. Není na něm nic povědomého, a to se pyšním tím, že si jména i tváře velmi přesně pamatuju.

„Xavier Thorpe?“ nadhodí. To mi skutečně něco připomene, ale je to jen jméno z Enidina mdlého projevu o společenské hierarchii tady ve škole. S mírným zájmem si připomenu, že tohle je ten kluk, který záhadně ukončil vztah s Biancou Barclayovou – a pak zvažím, že si nechám pustit žilou, abych se zbavila nutkání vůbec se o to zajímat.

„Co se stalo?“ zeptám se.

„Asi puberta?“ odpoví. „Když jsme se naposledy viděli, byl jsem asi o půl metru menší. A měl jsem rozkošný buclatý tváříčky.“

„Myslím tím, co se stalo, když jsme se naposledy viděli,“ objasním.

Xavier se opře ve svém návštěvnickém křesle, jako by znovu prožíval tu vzpomínku. Ne poprvé si přeju, abych prostě dokázala ostatním číst myšlenky. To by bylo mnohem užitečnější než matčiny vize a ušetřilo by mě to obrovského množství nepříjemného klábosení.

„Bylo to na pohřbu mé kmotry. Kamarádila s tvouji babičkou. Nám bylo deset. Nudili jsme se a rozhodli se zahrát si na schovávanou. Já jsem dostal ten báječný nápad schovat se kmotře do rakve. Vršek se zasekl, když se rozjela do pece.“

Konečně si vzpomenu. Pohřeb. Prosila jsem matku, aby mi dovolila na něj jít. Miluju vůni vadnoucích růžových věnců. Pronikavý zvuk žalu je pro mě jako hudba. A ta mírumilovná blízkost smrti.

„Slyšela jsem tlumený křik,“ řeknu, jak si vybavuju podrobnosti. „Myslela jsem si, že tvá kmotra zkrátka podvedla smrt a snaží se vydrápat ven.“ Vynechám, že to je jedna z mých nejoblíbenějších pohřebních představ, kterou jsem si pořád ještě neodškrtla ze seznamu.

Xavier se usměje. A já najednou vidím kousek toho kluka s kulatým obličejem. Vždycky jsem měla slabost pro outsidery. „Tak či tak jsi stiskla velký červený tlačítko a zachránila mě před žehem. Takže jsme si kvit.“

Neřeknu mu to, ale teď se cítím o něco méně poníženě.

Jakmile jsem konečně propuštěna ze spárů školní ošetřovatelky, vydám se zpátky do svého pokoje. S potěšením zjistím, že je Enid venku a místnost je opuštěná. Už jsem se o dva dny zpozdila se psáním a známý klapot psacího stroje mě uklidňuje.

Jsem hluboko ponořená v tomto dílu o detektivní inspektorce Zmiji de la Muerte, když zachytím závan čehosi povědomého. Pachu, který by se tady v Nikdyvíc neměl vyskytovat, protože patří domů.

Jdu rovnou za nosem, po špičkách se připlížím k posteli, dramaticky z ní strhnu přehoz a odhalím uřatou ruku, která se, jak jsem čekala, zbaběle rozechvěje, když se teď tyčím přímo nad ní a poprvé za dnešek pociťuju skutečný triumf.

Ruka vystřelí pryč rovnou k železnému rámu postele, chytí se ho třemi zoufalými zrádnými prsty. Ale já už jsem lapila větší krysy a brzy i tuhle svírám v dlaních. Chvěje se způsobem, který naznačuje prošení.

„Ahoj, Věci,“ pronesu konverzačním tónem. „Opravdu sis myslel, že můj vysoce trénovaný čich nezachytí slabý závan neroli a bergamotu ve tvém oblíbeném krému na ruce?“

Hází sebou, jako bych ho už dávno neměla pod kontrolou jako batole v kočárku. Sevřu ho pevněji.

„Tohle můžu dělat celý den,“ varuju ho a plácnu s ním o desku stolu. „Vzdáváš se?“

Věc třikrát zaklepe – smluvený signál. Pustím ho, ale dál na něj upírám pohled. Umí dost překvapit. Předpokládám, že proto je tady.

„Matka a otec tě poslali, abys mě špehoval, že?“

Horečně to odmítne. Chrání je, i teď v hodině své porážky.

„Klidně ti zlomím pár prstů,“ vyhrožuju mu.

Věc začne znakovat tak rychle, jak jen dokáže. Dostanu se ke slovu *starosti* a pak jen protočím oči.

„Ach, Věci, ty ubohá, naivní končetino. Rodiče se o mě nebojí. Jsou to zlí loutkáři, co chtějí tahat za mé nitky i takhle z dále.“

Nic dalšího nezaznakuje, ale já z jeho postoje vyčtu, že se mnou nesouhlasí. Na tom nesejde. Může mě podceňovat stejně jako oni. Všichni budou nakonec litovat, ale moje

plány nikdo hatit nebude. Popadnu stolní lampu a posvítím přímo na něho.

„Vidím to tak, že máš dvě možnosti,“ oznámím mu a otevřu vrchní šuplík ve stole. Je mělký. Pevný. Uzamykatelný. „Zprvé, na zbytek poleetí tě tady zamknu a ty začneš pomalu bláznit, jak se budeš chtít vydrápat ven. Zničíš si nehty a svou hladkou, vláčnou kůži. Oba víme, jak jsi marnivý.“

Roztřeše se a já vím, že si představuje ty záděry. Vrásky. Povadající kůži kolem kloubů.

„Zadruhé,“ nabídnu mu velkoryse, „mi můžeš slíbit nehnoucí věrnost.“

Okamžitě padne na prostředník a ukazováček v nezaměnitelném gestu pokleknutí. Nikdy se nezastavující šachová partie v mojí mysli se pootočí, vedle královny se na šachovnici objeví další figurka. Má nedůležitá prohra s Biancou mi najednou přijde úplně přehlédnutelná. Znepokojující setkání s Xavierem ještě víc. To, co jsem během našeho prvního setkání řekla ředitelce Weemsově, jsem myslela vážně. Tahle škola mě rozhodně nemůže zadržet.

„Naším prvním úkolem,“ oznámím Věci, „je uniknout z tohoto teenagerského očištění.“

Věc začne v odpověď cosi znakovat a já si odfrknu a protočím oči.

„Samozřejmě, že mám plán,“ pronesu, zatímco se mi v mysli všechny jeho položky začínají vyjasňovat, utvářejí se nová propojení, možné budoucnosti se přesypávají a usazují. „A začíná právě teď.“

Po celý svůj dosavadní život jsem se vyhýbala skutečné psychoanalýze. Jistě si dokážete představit, že to nebylo snadné. Někdo s mou estetikou a přístupem k životu se může těm nejhorším zástupcům této profese zdát jako snadná kořist.

Můj plán je obvykle jednoduchý a efektivní: od začátku dostat narativ pod kontrolu. Využít očividné rány, které ukáží už u zdvořilostního vstupního pohovoru. Šokovat a ohromit je, takže je zaměstná nutnost vlastní obrany a nevšimnou si, že blokuju každý jejich pokus vytáhnout na světlo nějaké minoritní trauma z dětství, kterým by si ospravedlnili své naddimenzované poplatky.

Tentokrát na to budu muset jít trochu jinak. Nedokážu si představit, že by se člověk, jehož klientela je samý nikdy-vícký student, dal vyděsit tak snadno jako všichni výchov- ní poradci, na které jsem to zkoušela v minulosti. Nemůžu počítat s tím, že s jekotem uteče z místnosti, takže se o tuhle část s odchodem budu muset postarat sama.

Kancelář doktorky Kinbottové představuje klasický na- půl osobitý, napůl neutrální prostor. Nejspíš ji navrhl něja- ký interiérový designer specializovaný na kanceláře. Zají- malo by mě, jestli jsou ty „osobní detaily“ vůbec doopravdy osobní, nebo je vybrala jen proto, že mohou vyvolat začátek rozhovoru.

„Takže, Wednesday,“ pronese, když vejde do kanceláře a zavře za sebou dveře. „Přečetla jsem si poznámky tvé vý- chovné poradkyně.“

„Paní Bronsteinová,“ přisvědčím. „Po posledním seze- ní se zhroutila a musela si vzít na půl roku studijní volno.“

Zdá se, že to doktorku Kinbottovou nijak nerozhodilo. Pokyne mi, abych si sedla, a já to udělám. I kdyby jen proto, abych v ní vzbudila falešný pocit bezpečí. Je to součást prv- ní fáze plánu. „A jaký jsi pak z toho měla pocit?“ zeptá se.

Vynikající, někdo se tady snaží objevit Ameriku, pomys- lím si. „Cítila jsem zadostiučinění. Ale někdo, kdo ve volném čase háčkuje, není úctyhodným protivníkem.“

Sedne si naproti mně. Je světlovlasá, hubená, na sobě má ležérní, ale stále formální oblečení. Je hezká, ale její pohled je až příliš pronikavý.

„Dobrá. Wednesday, doufám, že mě jako protivníka ne- vnímáš,“ nadhodí. „Doufám, že navážeme vztah založený na důvěře! A vzájemném respektu!“

Odfrknu si. Jako bych snad někdy mohla respektovat někoho, kdo ladí pásek od hodinek s polobotkami.

„Tady ti nic nehrozí, Wednesday,“ pokračuje nadšeně. „Je to útočiště, kde můžeme probrat cokoli! Co si myslíš, co cítíš, jaké máš názory na svět, osobní filozofii!“ Usměje se na mě, jako by mi snad nabízela nějaký pamlssek.

„To je snadné,“ odpovím. „*Myslím* si, že tohle je ztráta času, *svět* je místo, co je třeba přetrpět, a má *filozofie* je zabít, nebo být zabit.“

S novým přívalem otrávenosti vidím, jak se jí při tom rozzářily oči. „Ano, takže například když někdo šikanuje tvého bratra – tvou reakcí je hodit do bazénu piraně.“

Jak se opovažuje. Jsem si až příliš dobře vědoma toho, že mé nutkání chránit Pugsleyho a ostatní upoceně a neschopné trouby, kteří mi ho připomínají, je moje jediná identifikovatelná slabina. Ale zmínit ji hned v prvních pěti minutách? To je pěkná podpásovka, dokonce i na psychouše.

„Snažím se říct, že jsi napadla kluka,“ naváže, „a poté neprojevila ani ty nejmenší výčitky svědomí. Proto jsi tady. Protože věřím, že máš hlubší city, než se soudci podařilo odhalit. Možná je skrýváš – před světem i sama před sebou.“

Po tomhle zhodnocení mi naskočí husí kůže. „Byl to pěkně zlý a hloupý surovec,“ odseknu. „Pokud by vás zajímalo, co ohledně něj vlastně cítím, dovolte mi to objasnit. Přišel o varle. Mrzí mě, že nepřišel o obě. Tím bych světu skutečně pomohla. Lidé jako *Dalton* by se neměli rozmnožovat. Teď už máte odpovědi na všechny své otázky.“ Vstanu.

„Ještě jsme neskončily,“ podotkne doktorka Kinbottová. V jejím hlase zazní ocelový podtón a já okamžitě pocítím únavu. Tohle bude těžší, než jsem si myslela.

Zase si sednu a v hlavě už plánuju nový přístup.

„Terapie je cenný nástroj k pochopení sama sebe,“ začne opět mluvit hlasem učitelky z mateřské školy. „Může ti pomoci vytvořit si život, jaký chceš.“

„Vím, jaký život chci,“ zavrtím hlavou.

„Povídej mi o něm,“ nabídne mi a předkloní se. Zase se usmívá. „Všechno, co je tu řečeno, je přísně důvěrné. Máš v plánu stát se spisovatelkou? Na posudek mi přišly i tvoje rukopisy. Chceš mi o nich vyprávět? O Zmiji de la Muerte?“

Takové narušení soukromí. To, že tahle cizí osoba teď ví o mých knihách, o Zmiji, stačí, abych urychlila svůj plán. Snažím se najít únikovou cestu, ale mezitím jí shrnu obrysy příběhu.

„A co její vztah s matkou Dominicou? Možná bychom mohly začít u toho.“

„Možná,“ řeknu s úšklebkem. „Mohla bych nejdřív po-
užít toaletu?“

Když se zavřu v místnosti se světle modrou tapetou, rozepnu si tašku.

„Pilník,“ přikáží Věci. Poslušně mi ho podá. Téměř nehlučně otevřu okno a protáhnu se jím na střechu. Než doktorka Kinbottová zavolá, jestli jsem v pořádku, už se spouštím dolů po okapové rouře na chodník. Silou vůle se snažím přimět všechny myšlenky na Morticiu zůstat nahoře s naší dobrou doktorkou. Když jsem jí měla plnou hlavu, nikdy mi to nijak neprospělo.

Vím jistě, že na mě ředitelka Weemsová čeká vepředu před ordinací. Nabídla mi, že mě po terapii vezme na horkou čokoládu. Jediný důvod, proč by mě někdo z její platové třídy osobně doprovázel k psychoterapeutce, je snaha předejít